

KOSZTYU KATALIN

AKIK EMBERTÁRSAIK GONOSZSÁGÁNAK ESNEK ÁLDOZATUL, AZOKON SEGÍTEK ÉN

INTERJÚ EGY BEREGSZÁSZI JAVASASSZONNYAL

A gonosz, ártó lényekben való hit egyidős az emberiséssel. A Kárpát-medencében szintén számos hiedelem fűződött a rontásokhoz, ezek elhárításához, illetve levételéhez, de gazdag e tekintetben a Beregvidék görög katolikus lakosságának idevonatkozó hagyománya és gyakorlata, amelyekben a misztikus elképzelésekre alapozott gyógyítási praktikák napjainkban is reneszánszukat élik. Ennek talán legfőbb oka, hogy Kárpátalján az egészségügy katasztrófális helyzetben van. Ehhez párosul a több évszázados röghöz kötöttség, a provinciális helyzet és a nagyarányú munkanélküliség. Valószínűleg ezek a körülmények segítik elő a népi gyógymódok irracionális formáinak újjászületését e vidéken.

Napjaink javasasszonyai az évszázados örökségként átvett ismeretekkel, archaikus elemekben gazdag módszerekkel próbálnak segíteni ma is a kiábrándult emberek testi-lelki bajain. A beregvidéki lakosság nagy része ismeri és jelenleg is gyakorolja a népihiedelemvilág rontással és rontáselhárítással kapcsolatos praktikáit. Az alábbiakban egy ismert beregvidéki javasasszony beszéli el mestersége titkait.

– Manapság gyakran fordulnak az emberek javasasszonyokhoz?

– Igen, itt is sokan, meg onnét Rahóról, rengetegen Romániából. Hiába karácsony volt, szentestekor is idejöttek segítségért, mert tütötte a feleségét, gyerekét egy ember, azt mondta, már nem bírja ezt az abrintolást.¹ És eljött ide, azt mondta, hogy: Hát, Irénke néni, segítsen! Én se szenteste, se első nap, se második nap, se egész nap nem aludtam, mert kilenc napig kell, és én kilenc napig csináltam vele, hála Istennek olyan azóta, hogy azt mondta a felesége, kenyérré lehet kenni. Na, hát már ez egy éve volt.

– Akkor még szeretek azzal foglalkozni, aki iszik, mert azt nem szeretem. Itt van egy a M. utca 100. szám alatt, hat éve annyira ivott, hogy az nem igaz. Eljött az anyjával, kérdeztem tőle: Hogyhogy anyáddal jössz, nem mersz magad idejönni? Azt mondja: De, csak anyuval jöttem. Azt kérdi: meg tudom csinálni, hogy ne igyon? Hát, mondom, hozz egy kakasnak a mellehúsát, és hozzá még 3 liter bort, abból másfelet meg fogsz inni, másfél meg megy a kanalizációba. Úgy is lett. És akkor, ahogy imádkoztam, mondom neki: Hallod, hiába imádkozok, de én nem veszem észre, mikor én imádkozok a fényképre, hogy valami lenne. Azt mondom: Hogy hívnak téged paszport² szerint? Azt mondja: Hát, Sándor József. Hát akkor minek monddod, hogy Jóska? Hát akkor úgy kell imádkozni, hogy Sándor József, hát én is Irma vagyok paszport szerint, de mindenki Irénkének hív. Na, akkor oszt mégis levettem a rontást, már hat vagy hét éve, hogy nem iszik.

– *És mióta tetszik ezzel foglalkozni?*

– Édes lányom, ez még évekkal ezelőtt, mikor még nyolc éves voltam, azt mondta a Flórika néni Ungváron, amikor elmentünk hozzá édesanyámmal, azt mondta, hogy édesanyám 95 évig fog élni. Hát, hála Istennek, úgy is volt. Július 19-én töltötte be a 95-öt, és július 30-án vagy 29-én halt meg. Mondom neki még akkor, hogy anyámnak a veséje meg az epéje is fáj, hát hogy fog olyan sokáig élni? Erre azt mondja: Ó, kis csitri, te meg még tovább fogsz élni, 105 évig! Ó, mondom, nincsen igazság, hogy 105 évig élek! Azt mondja édesanyám: Lányom, nagyapád is addig élt, nagyanyád 105, nagyapád meg 109, vagy 111 évig! Na, hogy fejezzem ki magam, ilyen sokéves faágzatunk van, mert Ungváron megcsinálták nekünk a családfát, és úgy, hogy, hát én vagyok a leghosszabb életű, meg a testvérem, Margit már 86 éves, én meg 70 éves leszek novemberben, ha Isten megsegít. Hogy elérem, vagy nem, nem tudom. A másik testvéremre akkor azt mondta a javasasszony, hogy 41 éves korában meghal, és így is történt, pedig ő egészséges volt.

– *Ez a tudás Istentől kapott ajándék, vagy bárki megtanulhatja?*

– Nem tanulhatja meg bárki, ez egy tulajdonság. Nekem az unokám volna erre hajlamos, de az anyja haragszik érte. Pedig én Bibliával, imádsággal foglalkozok. Egyszer Ökörnyicára³ elmentem a templomba, elmentem a temetőbe gyertyát gyűjtani, mert jött ide egy fiú segítségért. Kisepertem a házat, de ezt is csak imával. Az unokaöcsém meg Tyumenbe jár, már 18 éve, és azt mondta, úgy fél onnét hazajönni, hogy azt el se lehet képzelni, azért, mert az anyámnak meghalt a testvére, és kísérti a házat,

mindenhol ott van a szelleme a dédnénikémnek. Így hát elvittek Ökörnyicára, de az jó messze van, és én ha innen elindulok, hát nem eszek, mert éhgyomorra kell menni a kápolnába imádkozni, meg a temetőbe is, oda viszem a tojáshéjakat, amit letekerek. De én csak imával dolgozok. Azt mondta nekem Flórika néni, meg Marfa⁴ is, hogy nekem nagyon erős az imám. De imádkozok is nagyon sokat.

– Itt van ez a kislány a képen, ezt elhozták hozzám. A házukat eladták ötezer dollárért, hogy az árából gyógyíttassák a kislányt, de nem tudtak vele semmit se csinálni. Azt mondták a mamájának a kórházba, hogy hozzám forduljanak, jöjjenek értem, és vigyenek oda a kórházba. A kórházban jó-soltam az orvosnőnek, megkérdeztem, hogy pénzt vett-e el a gyermektől? Azt válaszolta, hogy igen. Erre én mondtam neki, hogy hozza el ide azt a pénzt, ugyanannyit, amennyit elvett tőle. Nem tudtam pontosan, hogy mennyit vett el, de azt igen, hogy nagyon sok pénzről van szó. Elmondtam az orvosnő, hogy ötezer dollárt vett el a gyermek családjától, és semmit nem tudott vele csinálni. Mondtam neki, ha nem hozza el a pénzt, akkor vigye magával a sírba, de én egy áment nem mondok érte. Az orvosnő visszahozta a pénzt, és a kislány meggyógyult.

– Van Csomán is egy ember, akit Szakinak hívnak. Az ungvári kórházban már lemondtak róla, azt mondták, jó, ha két óra hosszat él még. Eljött ide a kislánya: aranyos, törekeny, gyenge kislány volt. Kérte, hogy vessek neki kártyát. Meglepődtem, hogy egy ilyen fiatal, szép, egészséges kislánynak minek kell kártyát vetni, mire mondta, hogy nem neki kell, hanem a családjára akar kártyát vetni. Kiolvastam a kártyából, hogy beteg az édesapja, mire a kislány megkért, hogy menjek el vele az apjához Ungvárra a kórházba. El is mentem. Az apja egy derék, tömzsi ember volt, sztrojkán⁵ dolgozott. Bementem, imádkoztam érte, fogtam a kezét, simogattam. Mondtam is neki, hogy mindjárt lefekszek mellé, az én uram úgyis 39 éve meghalt, ő is pont ilyen köpcös, nagyhasú ember volt. És csak simogattam tovább a hasát és imádkoztam érte. Aztán szólt a felesége, hogy menjek ki egy percre, hadd tegyenek alá ágytálat. De én azt mondtam, hogy nem kell ennek ágytál, szálljon le, álljon a lábára és menjen ki egyedül, az Isten se lenne igazságos, ha egy ilyen fiatal, derék embernek ágytál kéne. Menjen csak ki egyedül, nem baj, ha egyet halad előre, és hármát hátra, akkor is intézze el egymaga. Szóltam neki, vigyen papírt is, mert nemcsak vizelnie kell majd. Hát úgy is volt, több mint fél órát ott volt, már azt hitte a család, hogy ott halt meg az illemhelyen. Aztán csak kijött nagy nehezen. Erre

mondtam a feleségének, hogy vigyük haza ezt az embert a kórházból, itt úgyse tudnak segíteni rajta, de én majd otthon meggyógyítom. A felesége először nem akarta, de rábeszéltem. Hazafelé úton az embernek semmi baja sem volt. Megmondtam a nejeének, ne vegye meg az orvosságokat, amit a doktor felírt, nem kell az neki. Neki csak három vagy kilenc tojás kell, hogy letekerjem. Haza is mentem, de mondtam nekik, hogy hozzanak el nekem otthonról fél liter kávé, meg sört. Ezekre ráolvastam, és elmentem a beteghez. Mondtam, hogy sörözzön. Koccintottunk, ő az övét megitta, én az én részemem kiöntöttem egy lavórbá.

– *Ez az ember is meg volt rontva?*

– Igen. Mondtam nekik, nagyon legyengült az erőm, itt biztos valami rontás van, és hogyha haza mennek, semmihez ne nyúljanak, hanem ha találnak valamit, azt rögtön dobják a végébe. Úgy is volt. Hazamentek, és ott volt egy három literes üveg aludttej. Mondta a szomszéd, hogy ő hozta, mert hallotta, milyen beteg az ember, hadd igya. Sajnálta a végébe önteni az aludttejet, hát odaadták a kutyának, de az másnapra fel is bukott, megdőglött.

– *Milyen rontások vannak még?*

– Van betegség-rontás, szerelmi rontás, olyan rontás, amitől nem lesz gyerek stb. Az utóbbit általában úgy csinálják, hogy övet adnak ajándékba. Volt egy ilyen eset nemrég. Az egyik barátnő, aki szebb volt a lánynál, szemet vetett a másik fiújára, és a fúnak is megtetszett. A volt barátnő bosszúból, hogy elszerették a párját, egy övet adott ajándékba a lánynak, amitől az nem eshetett teherbe...

Ezzel a szélcsengővel is megrontottak egy kislányt. Itt csak 11 angyal van, de az évnek 12 őrangyala van, minden hónapnak egy-egy, és úgy rontották meg, hogy levágtak róla egy őrangyalt, hogy ez által a lány ne éljen teljes, boldog életet. Ez a kislány hozott még nekem nagyon sok tárgyat, amit a barátnőjétől kapott, és amin rontás volt. Ezeket mindet letekertem, de éreztem, hogy valami még hiányzik. És mindig egy kacsa lebegett a szemem előtt, ha erre gondoltam. Kérdeztem tőle, kapott-e ilyesmit, és kisépertem a házat. Végül is megtalált az ágyneműtartójában egy plüss kiskacsát. A csőrén rögtön láttam, hogy ez rontás. A kislány elmondta, hogy ezt is a barátnőjétől kapta. De én mondtam neki, hogy ez a barátság nem kell neki, annyi keserűséget, betegséget és bánatot hozott rá már eddig is ez az állítólagos barátnője.

Egyszer egy kisbégányi kislány is itt járt nálam, hasonló rontások miatt. Őt is a barátnője rontotta meg. Elmentem kisépérni a házat, hát látom,

hogy a toaletasztalán ott van mindenféle szépségápolási szer, pipere, de az mind meg volt rontva. Ránéztem erre a szempillaspirálra, és rögtön olyan ellenszenves volt. Mikor megfogtam, még szinte beleborzongtam. Ezeket a barátnőjétől vette, és minden rontás volt. Ami a legérdekesebb, hogy úgy voltak ezek a dolgok megrontva, hogy arra készítették a kislányt, hogy állandóan használja őket, ahogy megvette, szinte rögtön ki is kente mindet, ettől aztán olyan beteg lett, hogy majdnem bele is halt. Itt van minden nálam ebbe a dobozba eltettem, így már nem veszélyes, mert leimádkoztam róla a rontást, úgy, ahogy kell.

– Ez itt egy fürdőkefe, ezt egy férfi hozta a családjának egy szanatóriumból, ahol egy asszonnyal megismerkedett, aki ez által rontotta meg a családot, mert szemet vetett a családfőre.

– Egy kislányról, aki ide jár a felcseriskolába, szintén én vettem le a rontást. A tollára volt tekerve egy kis hajgumi, amit az osztálytársától kaptam. A kislány amint megkapta a gumit, be akarta tenni a barátnőjének a hajába, akitől azt kapta, de az nem engedte meg. Hogy is engedte volna, mikor azon olyan rontás volt, hogy az valami borzasztó.

– Ezt a fésűt meg ezt a kést is az ember hozta a szanatóriumból a feleségének, akit az előbb már említettem. Ha a nő megfésülködik, nagyon rosszul érzi magát, és ahogy elmondta nekem, ettől a késtől nagyon fél. Lehet is félni, mondom neki, mert azon is nagyon gonosz rontás volt. De én levettem róla minden rosszat.

– *És azok, akik rontanak, kihez imádkoznak? Ha valakit megrontanak egy tárggyal, akkor arra imádkoznak, hogy akinek adják, annak baja legyen?*

– Igen, imádkoznak, méghozzá a Sátánhoz és az Ördöghöz fohászkodnak azért, hogy minden baj megtörténjen, hogy minden legyen, kivéve a jót. Lámpával, szélharanggal is lehet rontani, mint már mondtam. Erről a szélharangról látszik, hogy levettek egyet, és közben a Sátánhoz imádkoztak, hogy akinek adják, az beteg legyen és boldogtalan. Január, február, március, április, május, június, július, augusztus, szeptember, október, november megvan, és a december hónap őrangyalát levágták. Pont azt a hónapot vágták le, amelyben a kislány született, hogy megkeserítsék az életét, és beteggé váljon, hogy elevenen elsorvadjon. Magyarországról is hozott neki gyertyákat ez a barátnő, azon is rontás volt.

– Mákot, cukrot, sót is össze tudok keverni, cukrot és mákot keverve a házban kell elszórni, hogy távozzon a rontás és a rossz lelkek. Az udvaron meg sót és mákot kell hinteni, hogy onnét is kotródjanak.

– *És ezt csak Irénke néni tudja hatásosan elszórni, vagy bárki megcsinálhatja?*
 – Szórhatja bárki, gyermekem, de azt az imát, egyik szavamról a másikra, azt az imát csak én tudom. Itt ez a táska, erről is én vettem le a rontást. Ezt is egyik barát nő adta a másíknak. Egyszer mikor találkoztak, a kezébe nyomta, hogy ez ajándék, és azonnal vegye a vállára. Erős rontás volt ezen is.

– *Milyen imákkal veszi le a rontást, mindenki által ismert imákkal, mint például a Miatyánk, vagy titkos, ősi, különleges imákkal?*

– Mondom a Miatyánkot is, gyermekem, de más imáim is vannak. Háromszor tekertem le, amit ebben a dobozban tartok, itt a kacsa, amiről beszéltem, és sok dísz tárgy, pipere, de minden nagyon szép és drága ajándék, azért, hogy akit megrontanak vele, szintén drágán fizessen meg érte. Minél értékesebb egy tárgy, és minél jobban tetszik annak, akit megrontanak vele, annál hatásosabb és erősebb az átok. Itt ez a kerámiaangyal. Nagyon szép, látszik rajta, hogy nagyon drága ajándék, és tetszett annak, aki megkapta. De épp ezért olyan erős átkot tudtak rátenni, hogy amikor letettem magam elé, és imádkoztam, hogy levegyem róla a rontást, magától leesett az asztalról, úgy, hogy senki se ért hozzá, és letört a szárnya. Mondtam a fiamnak, miután nagy nehezen levettem róla a rontást, hogy ragassza vissza, mert az nem jó, ha a megrontott tárgy magától mozog és eltörik. Ezt az üvegpiramist, ezt is tőle kapta. Úgyhogy olyanokat ad, hogy tetsszen neki, hogy olyan erős legyen a fizetség érte, olyan gonosz rontás, hogy az szörnyűség. Ezt megint csak, ezt a dísz tárgyat ő adta, szóval ilyesmiket adott, és fogta, be is kente valamivel. A sógornője meg nem esett áldott állapotba. Jósoltam neki, hát egy orrszarvút láttam. Kérdeztem tőle, hogy kapott-e ilyesmit valakitől, hát mondja, hogy elefántot kapott. Azt is láttam már akkor, hogy birkóznak az elefántok, az ormányuk össze van akadva. És tényleg ott volt neki az asztalon ez a dísz tárgy, ami meg volt rontva, és azért nem tudott megfoganni az asszony méhe. Ugyanígy nagyon hatásos rontás, ha krémekeket, sampont, körömlakkot, arcfestékeket adnak, amit magára ken az ember. A kislány, akit ezzel a szempillaspirállal rontottak meg, ha bekente magát vele, azonnal rosszul érezte magát, nagyon beteg lett. Miután elhozta nekem, levettem a rontást és itt van ebben a kis ládában, újra jól érzi magát a gyermek, nem betegeskedik azóta. Egy karkötőt is kapott, amint rátette a kezére, rögtön szédülni kezdett, a mentők vitték be a kórházba, de az orvosok nem tudtak vele mit kezdeni, nem jöttek rá, hogy a karkötő miatt van baja. Azt mondja ekkor testvérének az ura, hogy vegyük le azt a karkötőt, ne szorítsa a kezéd, és amint levették, rögvest jobban is lett.

– *Hogy lehet megtisztítani ezeket a tárgyakat, hogy néz ki a gyakorlatban egy ilyen rontás levétel?*

– Ha le akarok venni valamiről egy rontást, kilenc hétig is imádkozok, éjjel is. Itt van ez az öv is, amin terméketlenségi rontás volt. Erre is kilenc hetet imádkoztam. Ami ebben a dobozban van, arra mindre kilenc hétig imádkoztam, kisebb rontásokat három hét alatt is leveszek, de hála Istenkének még mindig sikerült.

– *És milyen imákat tetszik még használni a rontáslevételre?*

– A Miatyánkot, az Üdvözlégy Máriát, pedig én református vagyok, de a Szűzanyához is imádkozok, a templomi imákat, akkor szoktam azt is, hogy:

*Szűzmária, égi anyánk
Ó hallgasd meg az én imám.
Hozzád szólok, benned bízva,
Szomorúak nagy vigasza
Sok bánatot a földi életben
Segítsd nekem elviselni
Nyújtsd le Mennyből szent kezedet
Segíts vinni keresztemet
Ha majd az Úr szembe lépzen,
Dicsérhesselek fönn az égben
Ó hallgasd meg az én imám,
Szűzmária, égi anyám.*

Meg azt is szoktam, hogy:

*Hiszem uram, Jézus,
Istennek fia
Hogy meghaltál az én bűneimért
A bibliai számítás szerint,
Hogy Jézus feltámadt a halálból
Az én megigazulásomra.
Kérlek, Jézus,
Legyél az én Uram!
Kérlek, Jézus,
Légy az én Megváltóm!
Kérlek, Jézus,*

*Legyél az én Gyógyítóm!
Íme, meg vagyok váltva!
Köszönöm, Jézus, az új életet!
Ámen.*

Sokféle olyan rontás van, hogy gyermek ne legyen.

– *Olyankor mit csinál a rontó?*

– Most nemrég egy fiatalasszonyról vettem le ilyen rontást, aki a szomszédba ment férjhez, de már régi ismerősöm. És nincs gyermekük. Kilencszer kell letekeríteni három-három tojást, a héten még háromszor kell, hogy idejőjön, meg jövő szerdán, akkor már kész is lesz. De legutóbb, amikor jött, panaszkodott, hogy szédül, meg nagyon hányhatna, ránéztem a hasára, és én már láttam, hogy abban gyermek van már, pedig még be se fejeztük a termékenységi rítust. Mikor ezt megmondtam neki, kimondhatatlan volt a boldogsága, de én talán még nála is jobban örültem, hogy segíthettem rajta.

Az emberek nagyon hálásak nekem. Hoznak is mindenféle ajándékot, ezt az 1994-es bort egy magyarországi embertől kaptam, akit meggyógyítottam. A fiam mindig mondja, hogy bontsuk ki, de én nem hagyom, csak hadd legyen ott a szekrényen, ott van jó helyen. Én amúgy se állhatom az italt. De más egyebet is kapok, köszönetül azoktól, akiknek segítettem.

– *Egy ilyen tojásletekerés hogy néz ki? A rontott testén kell forgatni a tojást, vagy csak úgy az asztalon, ima közben?*

– Először is veszek egy kis szenteltvizet, beletöltöm egy pohárba. Aztán fogom a tojást, imát mormolok, és a pohár széle körül tekergetem közben. De ez attól is függ, hogy milyen rontásról van szó. Egy közeli falu görög katolikus papjának a múltkor eltűnt a pénze. Az atyánál van egy „mindenes”, magyarul bejárónő, és eljött a keresztlányával, Ibolyával, aki a templomban takarít. A pap a hollandoktól kapott eurót, amit hazavitt, és eltett a vitrinbe, hogy jó helyen legyen, de a pénz szórén, szálán eltűnt. Ekkor a családtagok és azok, akik bejáratosak a papnál, egymást kezdték vádolni a lopással. Akkor jött ide Ibolya, meg a keresztynya, hogy derítsem ki, mi is történt az adománnyal. Mondtam neki, hogy ha én kilenc napot imádkozok, olyan nem létezik, hogy a pénzt ne adja vissza, aki ellopta. Csak hozzanak egy képet a papról, és amikor én imádkozok, én nyolckor fogom elkezdeni, úgy tíz óra körül feltétlenül csatlakozzanak hozzám, hogy együtt imádkozunk, mert úgy hatásosabb. Így is történt, elhozták a képet, aztán estéről estére belémcsatlakoztak. Én, amikor a képet megláttam, rögtön megjelent nekem egy kis ablak, hogy azon keresztül

vitték el a pénzt. Ebből tudtam, hogy valami gyerek lehetett a tolvaj, aki ki és befér azon az apró ablakon. A pap már furcsállta, hogy Ibolya a szentmisén nem megy áldozni, de az megmondta neki, hogy nyugalom, ha befejezi, amibe fogott, és jól süil el, mindent meg fog gyónni az atyának. Így is lett. Hát a hetedik napon ki is derült az igazság. Mondja a pap Ibolyának, hogy visszahozta a pénzt a szomszéd ember. Azt mondja az ember, hogy a pénzből már vett Magyarba egy tévét meg egy kisbiciklit, de amit elköltött a pénzből, azt ledolgozza a templomépítésnél. A pap beleegyezett. És akkor visszajöttek hozzám Ibolyáék, mondták, hogy tényleg a szomszéd kisfiú volt, aki elment a papnál játszani, mert annak is van három gyereke, egy kisfiú meg két kislány. Csak imádkozni kell a Jóistenhez, és minden rendbe jön.

Ez meg itt a képen egy ungvári kisfiú, olyan beteg volt már, hogy Kijevbe akarták vinni, kikezelní a baját. Elhozta hozzám a nagynénje, hogy segítsek rajta, de azt a kisfiút az ördög szállta meg. Bejött ide, elkezdte összetörni a tojásokat, és magánkívvül ordított, mint a Sátán. Hat tojást tört össze, erre mondom neki, hogy figyelj csak ide, fiam. Itt van, látod mennyi tojás? Elküldöm anyádat, hogy hozzon még egy nagy láda tojást, tudod, abban mennyi van? Azt mondja, tudja. Na, hát abban háromszázhatvan darab tojás van. Na, hát addig én el nem engedlek innen, anyád mehet dolgozni, ha akar, de te itt maradsz addig ameddig mindet egyenként össze nem töröd! Na erre abbahagyta a törést, mondtam neki, itt a szék, ha akarsz, ülj le, ha akarsz, járkálj, amíg én leimádkozom rólad a rontást, utána mehettek. Hála az Istennek meg is gyógyítottam, azóta semmi baja nincs.

– *A tojástekerés honnan származik, mint „módszer”?*

– Ez ugyanúgy, mint a viaszöntés, régi, magyar szokás. De hallottam olyat is, hogy a hegyekben, ukrán javasasszonyok is használják. Hogy kinél volt meg előbb, azt már nem lehet tudni. Elég közel vagyunk egymáshoz, hamar átjönnek az ilyen módszerek egyik néptől a másikhoz. De az ima, amit mondani kell közben, az magyar, és én azt, hogy az ukránok mit mondanak közben, azt nem tudom, még nem hallottam. Ezt a módszert nem könyvből lehet megtanulni, sőt, igazság szerint ez nem tanulható dolog. Az öntés sem az. Mert mindenki tud viaszt csepegtetni, de nem mindenkinek van arra tehetsége, hogy meglássa benne a lényegét. A tojástekerés ugyanilyen. Én ezt először kisebb koromban láttam, Flóra nénitől, aki magyar asszony. Ő a nagymamájától „tanulta” ezt. Az is magyar volt.

– *Sokan foglalkoznak még Kárpátalján és a beregszászi járásban ilyen-fajta gyógyítással, rontások levételével Irénke nénin kívül is?*

– Elég sokan. Itt van ez az ember, ez a kurvája és a fia ennek orvos. És van egy aranyos felesége. És ez a cafka megrontotta magának az embert. Szerelmi rontást, kötést tett rá. Kést, kefé, ingeket rontott. Úgy tekerem le a rontást, hogy a képen, ahol a nő is, meg a férfi is rajta van, erre ráteszek egy fehér papírt, és csak ott vágok ki egy kis kört, ahol az ember feje van, hogy csak az látsszon, és így tekerem le a tojással a kötést. Csak úgy imádkozok, hogy soha ne kerüljenek együvé.

– *És hogy tekerik le a tojást? Mit kell közben mondani?*

– Így ni, megfogom a tojást, ráteszem az ember arcára, ami kilátszik a papír alól, forgatom a tojást, és közben ezt mormolom:

*„Az Atyának, a Fiúnak, a Szentléleknek nevében,
Ámen.*

*Drága Úr Jézus, Krisztusom kérlek, tiszta szívemből,
hogy hallgasd meg az én imámat,*

hogy segíts Vologyának,

hogy legyen erő, egészség,

hogy a rosszat elveszem,

a jó maradjon a családjával és a gyermekével.

*Ne gondolj senkire se, csak a családot legyen a szívedben!
Ámen.”*

És akkor fogom, szentelt vizet töltök a pohárba, végiggörgetem a képen a tojást, majd a pohár peremén, majd megint a képen, és mondom, hogy: „Az Atyának, a Fiúnak, a Szentléleknek nevében, Ámen.” És akkor megtöröm a tojást és beleteszem a vízbe. És a képre ráfröcskölöm a vizet, és közbe is mondogatom, hogy „Atya, Fiú, Szentlélek, Atya, Fiú, Szentlélek, Atya, Fiú, Szentlélek...”

– *És a Viaszöntés hogyan működik?*

– Először is imádkozok, szokásos imákat. Miatyánkot, Üdvözlégyet, Hízekegyet. Általában ezeket ismerik azok is, akik eljönnek hozzám segítségért, ők is imádkozzák velem. Mindet legalább háromszor el kell mondani. Akkor utána egy kis edénybe beleöntöm a viaszt, és a spóron elkezdem olvasztani. Eközben is imádkozok. Azután, mikor felolvad a viasz, szenteltvizet öntök egy sima, fehér tányérba, a tányért a megrontott feje felé tartom, és akkor elkezdem beleönteni a viaszt, közben természetesen Istenhez imádkozok. És akkor egy ilyen hártya lesz a víz tetején, és abból kiolvasom, hogy mi a baj.

– *Hogyan lehet kiolvasni ezt?*

– Nem mindenki érti a jeleket. Én például, meglátom a figurát, hogy asszony, vagy ember volt a rontó, meg azt is, hogy mivel rontották meg: étellel, valamilyen tárggyal, például volt olyan, hogy egy kacsa, vagy valami ilyesmi jött fel a víz tetejére. Mondom a kislánynak, hogy valami kacsát látok, hát akkor elkezdett gondolkozni, na, azt mondja, vagy két hónapja kaptam a barátnőmtől egy ilyen kis nippet, egy hattyú figurát. Ha nagyobb a rontás, erősebb, akkor van, hogy többször is kell önteni. Ezután belemártom összefogva a három ujjam a szenteltvízbe (úgy fogom össze, mint amikor keresztet vetek) és ekkor lemosom a rontást a betegről, úgy, hogy keresztet vetek a kezére, lábára, arcára, a homlokára és a nyelvére is. Ezután szenes vizet csinálók, úgy, ahogy a kispulyáknak, csak utána a viaszos vízbe még három szál cirut⁶ beledobok, és imádkozok, így lejjön a rontás.

– *Mit tetszik ilyenkor imádkozni?*

– Ez csak egy kis rövid íge: „*Szem látott, szív vert meg, Istenem, gyógyítsd meg!*” És akkor neki is adom ezt a vizet, hogy ezzel kenje, ahol fáj, de ihat is belőle. Ez még arra is jó, hogy megelőzze a következő rontást. Nem kell sokat inni, elég, ha hetente egy-két kortyot megiszogat belőle, már ennyi is kitisztítja a szervezetét és a lelkét is.

– *Jósolni csak kártyából szokott?*

– Igen, én csak abból szoktam, se kézből, se kávézaccból nem tudok. Csak a kártyavetés, amihez értek, pedig kártyázni, mármint kártyával játszani sohasem szerettem. Ez itt a képen egy amerikai fiú, Michael. Magyarban tanul. Idevalósi a barátnője, a kis Évike, aki egy nagyon aranyos kislány. Elhozta Ukrajnába a fiút, voltak esküvőn, templomban voltak, de a fiú nagyon rosszul érezte ott magát, ezért elhozta ide Évike, hogy segítsek rajta. Olyan gyönyörű egy fiú, hogy azt el sem tudom mondani. Mondtam is a kislánynak, én már lassan 70 éves leszek, be beleszerettem ebbe a férfiba. De nem szerelemből, csak szeretetből, mert én még ilyen derék, helyes fiatalembert nem láttam. Kérte a fiú, hogy jósoljak neki, de én angolul nem tudok, úgyhogy a kislány fordította, amit mondtam. Láttam a kártyában, hogy szét akarják marni rontással a két fiatal. Mondtam a fiúnak, hogy azonnal vetközzön, mert minden ruhája csupa rontás. Csak a gatyája maradhat rajta, de ha hazamegy, azt is rögtön dobja ki. Michael rögtön bele is ment, mindent megtett azért, hogy levegyem róla a rontást, mert nagyon rosszul érezte magát emiatt. Végig is csináltam, amit kellett, és azóta hála az Istennek, jól vannak.

Ez itt a képen egy muzsalyi milicista felesége. Ellopták tőle az arany nyakláncot. Eljött ide, letekertem tojással, és kérdeztem tőle, hogy miből

kapott mostanában hetet, mert látok valamit, ami hét, de nem tudtam biztosan, hogy hét szál rózsza, vagy mi is az pontosan. Kérdeztem tőle, hogy a lakodalmára kitől kapott hét szál rózsát, mert valószínűleg az lesz az ártója. Másnap mondtam neki, hogy vegyen sárga rózsát, de ugyanolyat, amelyet kapott, és hozza el nekem, meg tojást is hozzon. Úgy is volt. Elhozta a rózsát, hét szálat, a tojásokat, én szépen letekertem, imádkoztam, és ima közben elkezdtem széttépni a rózsákat. Sajnálta is az asszony, hogy azokat a gyönyörű, nagy szál sárga rózsákat miszlikbe téptem, de így kellett csinálni. Azt mondja nekem, hogy néni, maga bolond, nem normális, hogy nekiállt széttépni a rózsát, mint valami idegbeteg, közbe meg motyorog magába. Na, mondom, hadd legyek akkor csak bolond, lányom, én jobban tudom, hogy mit csinálok, mint te. Krisztinám, ne sajnáld, mert amit én csinálok, gyermekem, az neked annyi öröm, annyi áldás, annyi boldogság lesz! Azt is láttam, hogy ők kislíút szeretnének az urával, de a húgának hamarabb lesz gyermeke, annak lesz kislía, de még azelőtt, hogy férjhez menne. Először nem hitte, de utána bebizonyosodott, hogy csak nem vagyok bolond, mert így is volt.

– *Valaki tanította Önt a kártyavetésre, vagy csak önmagától látja benne az emberek sorsát?*

– Ez úgy volt, hogy nekem 1967-ben született a fiam, Ottó, rá két évre meg szültem egy kislányt, aki meghalt. És akkor engem elküldtek szanatóriumba, mert nagyon rosszul voltam. Én inni nem szeretek, de nagyon mulatós vagyok. Na, ott sokat táncoltunk, mulattunk, én még akkor, ugye, fiatal voltam, szép, csinos, nem olyan, mint most. De én még most is olyan vagyok, hogy ha valamikor megyek az utcán, és megy egy jó zene, rögtön elkezd a lábam lüktetni, rögtön reagál a lábam, van, hogy ott az utcán táncra perdülök, ha nagyon jó a zene. Na és volt ott velünk egy öreg néni. Vinnicai volt, Rájának hívták. Volt a szanatóriumban sokféle verseny, de tíz ember kellett hozzá, és csak kilencen voltak, én azelőtt is már értettem az imádsághoz, meg erős volt az imám, de jósolni nem próbálkoztam, meg nem láttam a jövőbe. De ezt még itthon, mielőtt a szanatóriumba mentem volna, megálmodtam, hogy én táncversenyezni fogok, meg mulatni. De akkor halt meg a kislány, én azt hittem, hogy hülyeséget álmodok, mert, hogy én olyan szomorú voltam, meg beteg, hogy soha nem gondoltam volna, hogy két hét múlva úgy fogok mulatni.

Na és akkor ez a Rája rászedett, hogy álljak be táncolni közénk, meg mindenféle kvíz kérdésekre is válaszolni kellett, úgyhogy én arra az összes választ vágтам, mint a répát, így hát megnyerte a mi csapatunk a versenyt.

És akkor már tudtam, hogy előre meglátom a dolgokat, és aztán kezdtem már el kártyából is jósolgatni. Akkor mikor mi megnyertük ezt a versenyt, elindultunk mind a tízen mulatni, meg jött ez a Rája a két gyermekével. Hát engem meg tizenharmadiknak akartak leültetni az asztalhoz. De én megmondtam, soha nem ülök le tizenharmadiknak, mert az nagyon nem jó, ha adhatok neked is gyermekem egy jó tanácsot, fogadd meg, hogy soha ne ülj le asztalhoz úgy, hogy te vagy a tizenharmadik! Oda kellett nekik hívni még egy embert, csak úgy voltam hajlandó leülni. Na de akkor már mulattam is, szép voltam, fiatal, és kiformált, nem ilyen, mint most.

És adok még egy tanácsot: ha férjhez mégy, soha ne csináltass olyan képet az esküvőn, ahol magad vagy, a vőlegény nélkül! Mert akkor az életben is magadra maradsz, korán megözvegyülsz. Én ezt még lánykoromban nem tudtam, csináltam magamban képet a lagzin, de meg is halt ezért szegény uram nagyon fiatalon. Soha, de soha ne csinálj ilyet!

– *A rontásokat meg lehet előzni valahogyan? Mit kell ahhoz tennünk, hogy ne tudjanak megrontani?*

– Nincs olyan, hogy ha én megyek valahová, ne legyen nálam ez a brosstű, ez megelőzi a rontást. Adok neked is egyet, és ezt a pulóvered, vagy a melltar-tód belsejébe kell szúrní, a baloldalra, hogy a szívednél legyen. Ezt egy szent helyen megszenteltem rontás ellen. Úgy kell betűzni, hogy hétszer átszúrod a ruhán, és azután csatolod csak be. Ha ez rajtad van, senki emberfia nem ront meg. Meg nekem még van egy feliratos gyűrű is mindig a kezemen, na ez is nagyon erős. Ezt Krabovnicán szentelték. Egy apáttól kaptam, ennek nagyon erős a hatalma a rontásokkal szemben. Nyikoláj apát mondta, hogy ezt senki-nek oda ne adjam. Nem is adtam oda, csak egyszer egy kislánynak, akin borzasztó erős mágia volt. De neki is csak kilenc napra adtam, hogy addig hordja, amíg a rontást le nem veszem róla. Aztán teherbe is esett a kislány. De Nyikoláj apát azt mondta, senki más fel nem húzhatja, ezért kilenc nap után visszakértem a lánytól. A lányomnak is van egy hasonló gyűrűje.

– *Akiket meggyógyít, hogyan szokták meghálálni a segítségét?*

– Ha eljön valaki hozzám segítségért, én soha nem mondom meg, hogy mennyibe kerül a rontáslevétel. Ki mennyit akar, annyit ad nekem. Ha vala-kinak nincs pénze, én azt is megértem, soha nem kértem még pénzt senkitől a gyógyításért. De azt előre megmondom, mire lesz szükségem ahhoz, hogy levegyem a rontást. Ha valaki meg van rontva, a levételhez 9 darab ötkopej-kás, 9 darab huszonötkepejkás, és 9 darab ötvenkepejkás kell. Az ötkopejká-sok a temetőbe kerülnek, a huszonötkepejkásokkal megyek imádkozni a ká-

polnába, és akkor fogom és elhullatom a kopeket. Például az utcán, mikor megyek. Akkor van, hogy utánam szól valaki, hogy elhagytam a kopeket, de én azt válaszolom, hogy legyen csak azé, aki megelé, nekem nem kell. Az ötvenkopekeseket meg beleteszem a kápolna perselyébe. A lányom nagyon haragszik azért, hogy az emberek hozzám jönnek segítségért, mert amikor én leveszem valakiról a rontást, én olyan beteg vagyok, hogy az nem igaz. Mert úgy van, hogy az a rontás énrám száll, úgymond keresztül megy rajtam, és úgy tudom csak semlegesíteni, mint egy szűrőn keresztül, ami nekem hihetetlen nagy energiavesztéssel, gyakran pokoli fájdalommal jár.

– *Milyen eszközöket használ még az elmondottakon kívül a rontások levételére?*

– Mint már mondtam, használok tojást, kilenc darab 5, 25 és 50 kopejkást, szentelt vizet, szentelt gyertyát, kilenc gyertya kell egy rontás levevéséhez, de háromnak minden nap el kell égnie legalább. Itt van egy külön villanyóráim, a fiaméknak is külön van. Nyáron jöttek leolvasni a villanyóraállást, és meg voltak döbbenve, hogy egy kopejkát se fogyasztottam, azt hitték, lopom az áramot. Én akkor behívtam az embert, és megmutattam neki, hogy én még világításra se használok áramot, merthogy itt mindig égnek a gyertyák. Nemrég voltak hozzám Jánosiból, mert egy halott nem hagyott békét a családjának. A nagymama egy fekete papnak az unokája volt, és amikor meghalt a nagy, fekete fátyolban járt haza kísérteni. Annyira féltek már, hogy bezárkózott az egész család egyetlen egy szobába, és nem mertek onnan ki se menni. Én, amikor elmentem, mondtam, hogy nem félek, bementem a nagymama szobájába, ráfeküdtem az ágyára. Kilenc napig ott voltam. Az órák nem jártak. És volt egy szoba, amelyikben nagyon erős mágiát, szinte hidegséget éreztem, hogy szinte beleremegtem. Körülnézek ott, hát látom, hogy ott van egy gyertya, és abból jön ez az egész. Kérdezem az asszonyt, hogy honnan van ez a gyertya? Azt mondja, hogy a temetőből hozták haza. Jaajjj, mondom, hogy nem féltek az Úr Isten ellen vétkezni?! Akit a jóisten magához hívott, hogy megnyugodjon, annak már csak ennyije maradt: néhány gyertya a sírján. És kik vagytok ti? Halottrablók, hogy még ezt is van képetek elvenni tőle? Nem, azt mondja, mi csak azért hoztuk haza, mert csinálunk koszorút, és arra ráteszük a gyertyát. De hisz ezt nem szabad hazahozni! Hát ezért kísérti a családokat a halottak szelleme! Na jó, mondom, legalább már megtudtam, mi az oka ennek az egésznek. Lefeküdtem az ágyra, a halott ágyára, Sötétben feküdtem, a többiek meg mind a másik szobában, villanynál aludtak, annyira féltek. Ahogy ott fekszek a sötétben, egyszer csak megjelenik nekem fekete fátyolban

a szellem, és elkezdji rajtam követelni, hogy adjam neki oda, ami a fejem alatt van, Nem érttem, mi lehet neki, a párna, vagy mit is akar tőlem. Kérdeztem tőle, hogy mit adjak, hát nincs az én fejem alatt semmi. Erre eltűnt a szellem. Én meg felkeltem, gyertyát gyújtottam. Bejön az unoka, kérdi, hogy mit csinállok. Mondom neki, hogy itt volt a nagyanyja, fekete fátyolosan, és kérte, hogy adjam neki oda, ami a fejem alatt van. Kérdezem a lányt, hogy mibe aludt itten ez a mama, vajon mit követelhet a szelleme éntőlem? Hát, azt mondja az unoka, ez a könyv volt mindig a párnája alatt. Kinyitom a könyvet, hát ez a könyv, hát ez a könyv egy apaté volt, akinél egy magyarországi zárdában lakott apácaként az asszony. És éveken keresztül Antal atya, meg az akkor még fiatal mama a temetőben találkákat szerveztek, oda jártak fajtalanzkodni. Amikor ezt annak idején a szülei megtudták, hazahozták a zárdából, hogy férjhez adják egy Gyula nevű emberhez. A pap nem tudta elvenni, mert már fel volt szentelve. Úgyhogy ez a Laci, akit a nagymama szült, valójában nem a Gyuláé volt, hanem a P. Antal nevű papé, de ezt senki eddig nem tudta az öregasszonyon kívül. Na, mondom, akkor én elviszem ezt a könyvet először is a kápolnába, imádkozok rá, ti pedig keressetek egy lavórt, amit kiviszünk, és ott is hagyunk a temetőben, mert rátesszük a mama sírjára, és abban elégetjük majd a könyvet, és a hamuját belevájjuk a sírjába. Így is volt, de amikor mi mentünk oda, a fejünk fölött, mintha egy fekete lepedő lett volna, egy olyan felhő követett minket, pedig a nap úgy égetett, hogy száz meg millió sugarát hányta, és az a nagy felhő meg követte az autót, amivel mentünk, mindig a fejünk felett volt. Mondom a sofőrnek, álljon meg. Kérdezik, hogy minek kell megállni, hát mondom, hogy a fekete felhő miatt. Á, azt mondják, hát biztos eső lesz, és azért van a felhő. Mondom nekik, itt eső nem lesz, ezt a fekete felhőt szellem küldte. Álljanak meg, tegyenek ki a katolikus templomnál, én gyorsan betrappolok oda, ők meg várjanak meg kint, de jól zárkózzanak be az autóba, és ki ne lépjenek belőle, míg én a templomban vagyok. Így is tettek, bementem a templomba. Utána mondják, hogy amikor kiszálltam az autóból, az a nagy fekete felleg jött a fejem felett, egészen a templom ajtajáig, és csak forgott, forgott a fejem felett. Én a templomban elkezdtem imádkozni, mikor már megnyugodtam, visszamentem az autóba, és elmentünk a Jánosi temetőbe. Ott fogtuk a könyvet, betettük a lavórhoz, rátettük a nagymamájuk sírjára, meggyújtottam, imádkoztam, aztán ami megmaradt a könyvből, azt belevájtam a sírba. Hála az Istennek, azóta nyugalom van, már nyugodtan tudnak aludni, nem bekuporodva egy szobába, mert a szellem azóta nem jelent meg őket kísérteni.

Szökörnyicára is elmentem egyszer ez volt eddig a legszörnyűbb élményem, ez volt a leghátborzongatóbb történet egész életemben. Az unokaöcsém szólt, hogy a brigadérosánál kísértetjárás van, legyenek szíves elmenni oda kisépérni a házat. Na, mondom, jól van, elmegyek. Vittem a seprűmet, szentelt vizet, gyertyát, meg ami kell a szertartáshoz. Nem is ettem semmit azelőtt, mert a templomba mentem. Szökörnyica jó messzire van innét. Elmentem, hát látom, meg van csinálva az asztal, szépen meg van terítve, tele rakva az egész asztal rántott hússal, meg mindenféle finomsággal. Ez pont december 13-án történt, nevezetes nap ez azóta az életemben, nem is fogom elfelejteni soha, éljek akár 100 vagy 200 évig, akkor is megmarad ez a borzalmas emlék. Ilyen nagy mennyiségű hússal ki voltak rakva az asztalra, a tányéron jobbtól jobb sütemények, bor, pálinka, sör, minden. Ha megyek valahová, nem szoktam enni. Egy darab kenyeret, ha beteszek a táskámba, meg egy kis szentelt vizet, ennyi. Ott egy vénasszony, aki meghalt, Szonja néni-nek hívták, pont akkor volt egy éve, december 13-án, hogy meghalt. A temetése 15-én volt, de 13-án volt a születésnapja is, úgyhogy 13-án csinálták az egyéves halotti tortát neki. Mikor bementem a torra, köszöntem, aztán rögtön megkezdtem seperni ki a rossz lelkeket a háromemeletes nagy házból. Fennhangon imádkoztam seprés közben, bár magamban akartam volna, de hang jött ki a torkomon akaratom ellenére. Én magyarul imádkoztam, a többi ember meg ott állt a toron körbe rajtam, én meg csak mondtam, hogy: „*Jézus, Mária, Szent József, segíts meg, hogy imádságunk meghallgatást nyerjen!*”

Én mondtam is nekik, hogy az Úr azt mondta, hogy ha ketten vagytok, menjetek be és imádkozzatok, és én ott leszek veletek, mint a harmadik, tehát az ima annál hatásosabb, minél többen fohászkodnak az Úristenhez. Imádkoztunk, én végigszórtam cukorral a házat, megszenteltem a saját szentelt vízzel. De én míg ott voltam, engem semmivel meg nem kínáltak, annak ellenére, hogy roskadozott az asztal. És amikor meg már hazafelé indultam erőszakkal csomagoltak nekem néhány hatalmas csirkecomb, meg a zsebembe nyomtak egy tábla csokoládét. Ez a dolog nekem nagyon visszatetsző volt. Ezért nem is kóstoltam bele semmibe. Aztán mikor hazaértem, rögtön elkezdtem imádkozni 13 gyertya mellett. Így imádkoztam fél tizenkettőig, amikor hirtelen nagyon erősen elfogott az álom. Na, gondoltam, lefekszek csak vagy húsz percre, aztán folytatom a szertartást. Amint elszunnyadtam, megjelent nekem egy alacsony kis tömzsi asszony. Mikor felébredek, kérdem az unokaöcsémet, hogy miféle helyre küldött engem, hisz ezek az emberek olyan furcsán viselkedtek, és most meg alighogy lehajtom a fejemet, megjelent előttem egy szel-

lem. Amikor odamentem, majd meg haltam az éhségtől, fennhangon korgott a gyomrom, de nem kínáltak meg, aztán meg mikor kezembe vettem a csokoládét, amit adtak, kirázott a hideg, hogy reszkettem, mint a kocsonya. Nem mertem megenni. Elvittem a piacra, odaadtam egy kóbor kutyának, az meg azon nyomban felfordult. Plusz hozzá megjelent ez a szellem is álomban, azt mondta, hogy menjek vissza a házba, keressem meg a fehéryelű kést, és vájjam ki, amit ő oda elrejtett még életében. Kérdezte tőlem az asszony szelleme, hogy mennyit kaptam a szertartásért, mondtam neki, hogy száz dollárt, erre azt felelte, ha kivájom a sarokból a fehéryelű késsel, amit odatett, ő sokkal nagyobb jutalmat ad nekem. Azt mondta nekem oroszul, hogy abban a sarokban rengeteg dollár van, meg arany ékszerek is, menjek el, és vájjam ki, és mindet megtarthatom. Nagyon elborzasztott ez a dolog, nem értettem, hogy miért nem a családját kérte meg erre a szellem, minek nekem kell kivájni, hisz életében én soha nem is láttam ezt az asszonyt. Amikor megint megjelent az álomban, kikérdeztem az asszonyt az élettörténetéről. Megtudtam, hogy 18 éves korában teherbe esett, és mivelhogy nagy gazdák voltak a faluban, nem akarták, hogy zabigyerek foltot ejtsen a család becsületén, megszülte a gyermeket, megölte azzal a fehér késsel, és a falba, a sarokba vájt egy lyukat a késsel, és oda rejtette el a csecsemő tetemét. Menjek el, vájjam ki a kis csontokat a fehéryelű késsel, és temessem el, mert ameddig a gyermek teteme a falban van, addig az ő szelleme sem nyugodhat békében. A többi dolgot meg, pénzt, ékszereket, amit szintén odarejtett, tartsam meg magamnak. Nagyon megrémültem ezek hallatán, imádkoztam reggelig. De végül úgy döntöttem, nem teljesítem a kísértet kérését. Nem lettem volna képes kiásni azokat a picike csontokat, nem lett volna erőm megfogni azt a kést, amivel annak idején egy csecsemő vérént ontották ki. Emlékszem régen, mikor Flórika néni, a javasasszony, akiről már szó esett, azt jósolta nekem, hogy vénségemre nagyon megtollasodok, rengeteg pénzre teszek szert. Igaza volt, kezemben volt erre a lehetőség, de nem volt szívem és lelkiismeretem ezt megtenni. Az ilyen pénz a Sátán pénze, és én inkább vagyok anyagilag szegény, de lelkiemben és imában gazdag. Mérheterlen az én kincsem.

– *Gyakran jelentek meg önnek kísértetek?*

– Volt már rá elég sok példa. Egyszer Jánosiban egy embert halálra gázoltak a munkácsi maffiózók. Eljött ide az özvegye, hogy csináljak valamit, ha tudok, mert az ura szelleme éjszaka kísérti, nem hagyja őt aludni. Leültettem az asszonyt ide, ehhez az asztalhoz, és elkezdtem letekerni. Egyszer csak egy nagy, marha kéz átnyúlt az asztalon, és elmarkolta a rajta

lévő poharat. Kérdem az asszonyt, hogy a férjének nagy, dundi keze volt-e, azt válaszolja, hogy igen, 130 kilógrammos volt az ura. Ezután kérdem, hogy amikor az ember haldoklott, nem kért-e tőle valami italt, bort, pálinkát vagy ilyesmit. Azt mondja az asszony, hogy kért, bort kért tőle, de ő nem adott neki, mondván, hogyha nem lett volna részeg, nem tántorgott volna az út közepén, akkor nem üti el a száguldó autó. Rájöttem, hogy ezért kísérti a férfi. Mert a haldoklóknak, ha nem akarjuk, hogy visszajárjanak kísértetni, minden kívánságukat teljesíteni kell. Ezután imával levettem ezt az abrintolást, hogy ne járjon vissza az ura szelleme. De még arra is megkért az asszony, hogy azért is imádkozunk, hogy a munkácsi ember legalább annyi pénzt adjon neki, amiből az ura sírját meg tudja csináltatni. Így is lett. Imádkoztam érte, és egy héten belül el is ment a munkácsi ember, aki a férfit elgázolta, és hat ezer dollárt fizetett az özvegynek.

Másik érdekes történet, mikor egy baktai embernek a lánya férjhez ment Belorussziába, de a férje egy idő után inni kezdett. Amikor jöttek a lány apjához Baktára vendégségbe, felkeresett engem az asszony, és elmesélte, mit művel vele a férje. Hát igen, mondom, de téged az urad azért *abrintol*, vagyis ver, mert az első két gyerek, amit szültél, az övé, de a harmadik gyerek nem a férjedtől van. Majd leesett az álla a nőnek, úgy meglepődött azon, hogy én ezt megláttam. Elkezdett mentegetőzni, hogy mindenkinek van egy sötét titka, minden embernél megeshik, hogy egyszer félrelép. De én ezt nem így gondolom. Szerintem, az előfordulhat, hogy egy férfi megcsalja a nejét, mert az emberek eleve gyengébbek az asszonyoknál, de ahol egy nő lép félre, az már a legaljasabb dolog. Ezt már nem tudom megérteni. Végül is mondtam a nőnek, hogy vallja be az urának, amit tett, én imádkozni fogok azért, hogy megbocsásson neki, mert ameddig hazugságban élnek, addig ez a helyzet nem fog javulni. Így is lett, megmondta az igazat, a férje nagynehezen megbocsátotta a félrelépést, letette a poharat, és azóta már iskolaigazgatóként dolgozik Belorussziában.

– *Tetszett említeni, hogy különböző állatok húsa is alkalmas rontáslevételre. Ön milyen hússal szokott dolgozni?*

– Ezt akkor szoktam alkalmazni, hogy ha valaki iszik. Férfiaknál kakas mellehúsával, nőknél tyúkok mellehúsával veszem le a rontást. Nagybégányban volt egy család, ahol a feleség nagyon ivott. A lánya itt dolgozott Beregszászban, és felkeresett engem a problémával. Mondtam neki, hogy hozzon nekem három liter bort, de nagyon fontos, hogy mind a három liter bor egy hordóból legyen engedve, kilenc napig imádkozok, naponta

háromszor: reggel, délben és este. Másfelet megfogok, imádkozás közben rázom, többször átszűröm. Aztán koccintok a két másfél literes kancsóval, az egyiket meg kell inni az alkoholistának, a másik másfél literes kancsó tartalmát pedig beleöntöm a kanalizációba, és így imádkozok azért, aki iszik:

„Itt ez a három liter bor kettémelve, így legyen elvágva a te alkoholizmusod is, Isten segedelmével.

Koccintok e két kancsóval, és te akkor nyúlj legközelebb a pohárhoz, amikor ez a két kancsó bor újra együvé lesz!

Ámen.”

Hála a jó Istennek, ez az asszony, akiről most beszéltem, már több mint öt éve nem iszik. Nem is fog soha, mert a kanalizációba öntött bor már soha nem tud találkozni a másik felével. Ugyanúgy nem iszik már az a beregszászi férfi sem, akiről meséltem.

Pár éve eljött hozzám egy fiatal csomai fiú, aki épp akkor jött haza a katonaságból. Elpanaszolta, hogy az apja is iszik, az anyja is alkoholista, nem tud velük mit kezdeni. Neki is megcsináltam a bort, meg is itatta a szüleivel, hát hála Istennek azóta azok is jól élnek. Járok még Csomára egy Zoli nevű emberhez, ott is a vénasszony nagyon beteg, mindig abrintolja a családját, meg annak a szomszédjában van egy kislány, aki meg mindig a cinkákat⁷ látja, ahhoz is voltam letekerni, mert megrontotta egy boszorkány. De nem csak őt, hanem velük átellenben lakik egy asszony, Kati. Az mondta, hogy húsvétkor átment ahhoz a boszorkányhoz, akkor még nem tudta, hogy az boszorkány, és átment, kérni tőle tojást. Láta, hogy lapulevelek össze voltak tekergetve, mintha csecsemők lennének. Nagyon megijedt ettől az asszony, sírva szaladt haza. Az a boszorkány a szomszéd kislányt is megrontotta, az is cinkákat látott. Én amikor elmentem Csomára ahhoz a kislányhoz, hogy levegyem a rontást, megtudta a boszorkány, hogy miért megyek a faluba, és engem is megrontott, én is láttam a cinkákat. De én nem félek a rontásoktól, mert én imádkozok, és elhagy engem az ilyesmi. Akkor ott van a volt jegyző, aki jelöltette magát. Az a választás előtt olyan beteg volt, hogy az ágyról sem bírta leszállni. Ekkor mondta a férjének az óvoda vezetőnő, akivel jóban voltak, hogy jöjjön értem, én segíték neki, mert én az ő családjáról is vettem már le rontást. Az anyja meg a férje olyan rossz viszonyban voltak, hogy sokszor verekedésig fajult a dolog, de miután eljöttek és megtisztítottam a családot, azóta nagyon jó lett a viszonyuk, olyan, mintha az

anyja lenne a vejének. Na szóval ezek az emberek ajánlottak engem a mostani polgármesterasszony urának. El is jöttek, és én levettem róla a rontást, amit a kávéjába tettek a kolléganői. Én letekertem a tojásokat, és elkértem a poharat, amiből ivott, meg a kendőt, amibe vécezés után a kezét törölte. És így megláttam, hogyan abrintolta meg a kolléganője. Hála az Istennek róla is le tudtam venni a rontást, azóta jól van, a választásokat is megnyerte, mind a munkában, mind a magánéletben azóta sikeres, és az egészsége is kiváló.

Úgyhogy sokan járnak hozzám segítségért: Munkáctól kezdve Keresztúrig mindenhol, és a beregszászi járásból meg még többen, egyszerűen rengetegen hisznek még ebben a népi hagyományban errefelé. Munkácson is van egy ember, aki a rontással foglalkozik, de ő csak a rosszat tudja csinálni, a jót nem. Ő kizárólag fekete mágiával foglalkozik, arra, hogy levegye a rontást, már nem képes. A javasemberek is különböznek, van, amelyikünknek erősebb az imája, és hamarabb levesszük a rontást, van, akinek csak nagyobb erőfeszítéssel és később sikerül, és van olyan, mint ez a munkácsi boszorkány ember, aki csak a Sátánhoz imádkozik, és csak rontani képes, de megtisztítani már nem.

– *Hallottam már olyanról, hogy valaki csontokat, meg haját ás el, és azzal ront. Ilyennel is gyakran szembesül?*

– Van ilyen is. Jánosiban ez a Margó, aki a város egyik vezetőjének a mindenese, kiment az udvarra, és egy nagy csomó haj, olyan volt, mintha egy scalp, vagy egy lenyúzott paróka lett volna, oda volt dobva egy döglött tyúkkal együtt. Azt mondja, eldobták, pedig ezt nem lett volna szabad. Le kellett volna venni róla a rontást a hagyományos eljárással, rögtön engem kellett volna hívni, nekik hozzá se lett volna szabad érni. Azóta, azt mondja, hogy egyetlen tyúk, egyetlen kutya, semmilyen jószág nem marad meg az udvaron. Elmesélte, hogy ha megfial náluk a kutya, felfalja az összes kölykét.

Elmentem velük a gáti erdőbe, mert odadobták a haját, megkerestük. Levettem a rontást róla, de figyelmeztettem őket, hogy bármit is találnak, ami gyanús, kézzel soha még csak meg se érintsék, hanem fogjanak egy nejlon zacskót, fordítsák ki, és csak azzal érintsék, fordítsák bele a zacskóba, kössenek rá görcsöt, és hozzák el nekem, én elvégzem a szertartást, és ima közben elégetem, így hatástalanítom a rontást.

– *Vidékiünkön is elterjedt a vudubabával való rontás? Vagy ez csak egy nyugati fantasy-filmekből átvett sztereotípiá, és semmi köze a valódi abrintoláshoz?*

– Ezt a babát egy ember hozta ide. Ajándékba kapta a szeretőjétől és nagyon őrizte. Mikor elmentem kisépni a házat, rögtön felfigyeltem rá, hogy

ez a baba milyen negatív erőket áraszt. Ezzel rontotta meg a szeretője, hogy hiába otthon van a családja, mindig visszamenjen hozzá az ember. Viszont én soha nem foglalkoztam a fekete mágiával, nem értettem hozzá, nem is próbáltam. De pont akkor mutatták egy tv-műsorban, hogy működik ez a vuduzás. Na, mondom, próbálkozzunk meg vele. Beleszúrtam a kilenc gombostűt, úgy, ahogy kell, egy a fejbe, kettő a szembe, kettő-kettő a kezekbe és lábakba, egy a hasba és egy az ágyékba. Na, mondom, ha nem használ, nem is árt az eljárás, én megcsinálom az embernek. Hála Istennek, sikerült, mert azóta nem csalja meg vele az ember a feleségét. Igaz, telefonon még beszél a csábítóval, de amikor az hívja magához, az embert valami visszatartja, elmesélte, hogy valamilyen természetfeletti erő nem engedi, hogy elmenjen a nőhöz.

– *Meg tudná nekem mondani, hogy honnan, melyik néptől ered ez a hagyomány?*

– Ezeknek a hiedelmeknek, a rontásnak és a népi gyógyításnak sok évszázados hagyománya van. Ugyanúgy jelen van a magyaroknál, mint minden európai népnél. Az ukránok is alkalmaznak ilyen módszereket, és náluk is nagy szerepet tulajdonítanak a rontásoknak, ha lehet így mondani, talán ők még fogékonyabbak mindenféle babonára és sok esetben a ruszinok, a huculok jobban hisznek a javasasszonyban, mint a körzeti orvosban. Annyit tudok csak mondani, hogy aki hisz Istenben, és olvasta a Bibliát, az tudja, hogy létezik a Sátán, és vannak gonosz, természetfeletti erők, amik megkísértik az embert. Ez a Bibliában is benne van. Sajnos, sokan átpártolnak ezekhez a gonosz hatalmakhoz, és az Ördög segítségével próbálnak valamit megszerezni maguknak, vagy ártani más embereknek. Azokon, akik embertársaik gonoszságának esnek áldozatul, azokon segítek én. És nem mindenféle törzsi varázsigével, hanem a Jóistenhez való imával, és olyan rítusokkal, amiknek a Beregvidéken évszázados hagyományuk van.

JEGYZETEK:

¹ Helyesen: abrikotlás; a régies népnelvben: kiképzés, fegyelmezés – a szerk.

² paszport - személyigazolvány

³ Helyesen: Szokirnyica, magyarul Száldobos, Huszt környéki ruszin település

⁴ Marfa – a sajtóból is jól ismert, igen népszerű ukrán javasasszony

⁵ sztrojka – orosz: építkezés

⁶ cirokszál – a szerk.

⁷ malacokat – a szerk.